

Sygn. akt I C 692/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant: p. o. prot. sęd. Anna Ludwiniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2021 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko T. K.

o zapłatę 2 748,88 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 692/20

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego 2 748,88 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot 811,80 zł, 163,16 zł, 1 332,81 zł, 267,88 zł i 173,23 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę numer (...). (...), nie wywiązując się z obowiązku spłaty zobowiązania. Dodała, że na mocy umowy cesji z 21 czerwca 2018 r. nabyła wierzytelność przysługującą wobec pozwanego, zaś mimo wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia, pozwany nie uregulował należności.

Pozwany T. K. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia. Pozwany przyznał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...). Dodał, że 24 kwietnia 2015 r. zlikwidował działalność gospodarczą, przy czym zwrócił się uprzednio o możliwość dokonania cesji umowy na inną firmę, na co otrzymał zgodę. Dodał, że ostatnia faktura wystawiona przez (...) S.A. została przez niego zapłacona w kwietniu 2015 r. Pozwany zarzucił, że należność objęta fakturą nr (...). (...) z 25.04.2014 r. została rozłożona na 24 raty i ostatnia rata płatna była 12 czerwca 2016r., zaś należność z faktury nr (...) z 02.09.2014 r. została rozłożona na 25 rat i ostatnia rata płatna była do dnia 13 września 2016r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. K. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...). W ramach działalności zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych numer (...). Na podstawie umowy otrzymał kolejno dwa aparaty telefoniczne, których spłata została rozłożona na raty. Pozwanemu wystawiono dwie faktury: fakturę nr (...). (...) z 25.04.2014 r. i fakturę nr (...) z 02.09.2014 r.

Bezsporne.

Wynikająca z faktury numer (...) należność w kwocie 2 029,50 zł została rozłożona na 25 rat, przy czym ostatnia rata płatna do 13 września 2016 r.

Dowód: harmonogram spłaty rat – k. 16

Na mocy umowy cesji z 15 listopada 2017 r. i Porozumienia z 21 czerwca 2018 r. strona powodowa nabyła od (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z powyższej umowy.

Bezsporne.

W dniu 11 lipca 2018 r. (...) S.A. z siedzibą w W. sporządziła pismo, w którym zawiadomiła pozwanego o dokonanej cesji oraz o wysokości zadłużenia.

Dowód: pismo (...) S.A. z siedzibą w W. z 11.07.2018 r. – k. 17.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było zawarcie między (...) S.A. z siedzibą w W. a pozwanym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr numer (...), na podstawie której pozwany otrzymał łącznie dwa aparaty telefoniczne ze spłatą rozłożoną na raty, w tym że najdalej wymagalna rata płatna była do 13 września 2016r. Pozwany nie kwestionował również legitymacji czynnej strony powodowej, podniósł jednak, że wszystkie należności wobec poprzednika prawnego strony powodowej zostały uregulowane, a ponadto że dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia oraz terminów płatności stosownie do treści art. 6 k.c. obciążał stronę powodową.

Należy wskazać, że strona powodowa nie przedłożyła stosownych dokumentów potwierdzających zasadność roszczenia dochodzonego pozwem, a tym samym nie uczyniła zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i 232 zd. 1 k.p.c. Skoro pozwany podniósł zarzut spełnienia i przedawnienia roszczenia, rzeczą strony powodowej było wykazanie, że pozwany zalega ze spłatą należności, jak również, że zostały podjęte czynności, w wyniku których doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Stosownie natomiast do przepisu art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Wskazać należy, że zawarta umowa o świadczenie usług związana była z prowadzoną przez poprzednika prawnego powoda działalnością gospodarczą, zatem termin przedawnienia wynikających z niej roszczeń wynosił 3 lata od daty wymagalności. Co więcej, skoro płatność należności została rozłożona na raty, każda poszczególna rata przedawniała się po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową, w związku z czym okres przedawnienia biegł oddzielnie w stosunku do każdej z rat.

Z przedłożonego przez stronę powodową harmonogramu spłaty rat wynika, że termin ostatniej raty wynikającej z faktury numer (...) przypadał na 13 września 2016 r. W świetle powyższego, termin 3 – letni, o którym mowa w art. 118

k.c. upłynął 13 września 2019r., a stosując art. 118 zd. 2 k.c., zgodnie z którym koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, to termin przedawnienia upłynął najpóźniej w dniu 31 grudnia 2019r., zaś pozew w niniejszej sprawie został wniesiony dopiero 27 stycznia 2020 r. Na marginesie zauważyć należy, że (...) S.A. w zawiadomieniu o cesji wierzytelności z 11 lipca 2018r. (k. 17) wpisała termin płatności zbytych wierzytelności z obu faktur na dzień 8 lutego 2017r. Tymczasem strona powodowa nie dołączyła żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że dochodzona należność była wymagalna w dniu 8 lutego 2017r., przeciwnie z dołączonego do pozwu harmonogramu spłaty rat wynika, że ostatnia rata z później wystawionej faktury numer (...) płatna była do 13 września 2016r. Słuszny okazał się więc zarzut pozwanego dotyczący przedawnienia dochodzonych roszczeń, co skutkowało zgodnie z art. 117§2 k.c. skutecznym uchyleniem się przez pozwanego od obowiązku zaspokojenia dochodzonych roszczeń.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.